

1.

‘Waar blijft die kerel ...?’

Vanaf een uitwaaierende tak van de oude eik speurde de dikke kater in oostelijke richting, over het aangrenzende Bivelen tot de licht aflopende vlakte van de Kuil verderop. Voor hem strekte zich een lappendeken van aardappel-, bieten-, en tarwevelden uit, en hier en daar een weide waar koeien graasden. Sloten en weggetjes, afgeboord met meidoornhagen en schuine bermen, kerfden onregelmatig door het landschap. In het centrale binnenland van Bivelen overheersten de lage aanplantingen van appel- en perenbomen, die men vanwege hun vorm piramides noemde.

Urenlang lag hij daar, de verveling en de vermoeidheid begonnen hun tol te eisen. De lommer van het gebladerte bood amper verkoeling tegen de loden hitte die al enkele weken op het land woog. In normale omstandigheden zou hij deze klus aan een van zijn bendeleden hebben overgelaten. De kraai had hem echter duidelijk laten verstaan dat hij de gezant van Flinter beter in hoogsteigen persoon kon opwachten bij de eik, omwille van diens veiligheid en het belang van de zaak.

Hij had zijn bedenkingen. Kon hij die Flinter wel vertrouwen? De belofte van een gouden kans had goedkoop geklonken en hij kende hem niet eens. Tegelijk kon hij de

bezorgdheid van de onbekende om zijn boodschapper wel begrijpen. Hij stond immers aan het hoofd van een zootje ongeregeld, een bont allegaartje van zwervers, avonturiers en schurken van allerlei allooi, op de vlucht voor een vijand of op zoek naar snel gewin. Het lukte hem niet altijd deze katers in het gareel te houden. Dat lag niet aan zijn leiderscapaciteiten, daar hoefde niemand aan te twijfelen.

'Hé, jij daar ...'

De dikzak schrok zich een bult, de woorden haalden hem ruw uit zijn slaap. Blijkbaar was hij ingedut. Aan de voet van de boom stond een oude kater die hem achterdochtig aankeek. Om zijn nagenoeg kale kop spande een bandana van gele, gevlochten koorden die gebruikt worden om het stro te busselen. Daarin zat een donkergrijze duivenveer geklemd, die van achter het rechteroor pal omhoog stak. De ogen stonden half toegenepen, het lijf getekend, pezig.

'Ik moet dringend de Dikke van het Hulterveld spreken. Hij zou mij hier opwachten. Weet jij waar hij is?' vroeg de onbekende.

'Wie mag jij wel zijn om mij zo brutaal uit mijn middagdutje te halen?'

'Dat kan ik niet zeggen tegen het eerste het beste mormel dat mijn pad kruist, wat ik te melden heb is van het allergrootste geheim en belang.'

'Kalm aan vriend, ben je gestuurd door Flinter?'

'Hoe kom je daar bij?'

'Omdat, mijn beste, ik de Dikke van het Hulterveld ben, baas van dit onmetelijke gebied dat helemaal in het noorden tot aan het Bovenlint reikt. Ik zou dus maar een toontje lager zingen als ik jou was.'

De oude bode leek niet overtuigd. 'Bewijs dat eens', beet hij terug. 'Elke opgeblazen kater kan dat beweren. Ik ben je al een tijdje aan het begluren. Je ligt daar op die tak te puffen alsof je aan het bekomen bent van een uit de hand gelopen schranspartij. En dan val je ook nog eens in slaap, niet bepaald de houding van een leider.'

'Laat dat van die vreetpartij nu toevallig waar zijn. Mijn manschappen hebben de gewoonte mij met dergelijke feestjes hun aanhankelijkheid te bewijzen.' De Dikke lachte schaapachtig, terwijl hij vlug het nog voorgebonden eikenblad, dat dienst had gedaan als servet, wegmoffelde. 'Hoewel, dat doet niet ter zake. Je zal ook wel gezien hebben, wijsneus, dat ik op de uitkijk lig. Ik wacht op de afgevaardigde van die Flinter. Het is enkel omdat hij daar uitdrukkelijk op aandrang dat ik dit zelf doe en niet een van mijn mannen naar hier heb gestuurd.'

De vreemdeling aarzelde. 'En wie precies heeft mijn komst aangekondigd?'

'Een kraai. Twee nachten geleden schoot ik wakker van een schor gekras. Ik keek recht in de opengesperde bek van het beest dat schaamteloos op mijn buik was geland. Voor ik een woord kon uitbrengen stootte hij een braakbal uit, recht op mijn neus. Daarop kondigde hij mij de komst van een boodschapper aan.'

'Al goed, ik geloof je', zei de bezoeker, die achterover was gaan leunen tegen de stam, kauwend op een grassprietje. 'Flinter stuurt mij inderdaad. Ik ben zijn grootvader. Aanvankelijk twijfelde ik of ik deze opdracht wel zou aan nemen. Ik laat me niet graag bevelen, maar ach, familie hé. En het vooruitzicht van avontuur trok me wel aan.' Er verscheen een grijns om zijn mondhoeken.

De Dikke schoof buikwaarts langs de stam naar beneden. Zijn grimas verried dat dit met de nodige moeite gepaard ging. Hij nam de ander scherp op. Hoewel hij het zaakje niet helemaal vertrouwde, besloot hij zijn achterdocht te laten varen. Deze kwibus kwam hem voor als een eenzame zwerver van wie hij zich moeilijk kon voorstellen dat hij een bedreiging kon vormen.

'Kom,' gebaarde hij gastvrij, 'ik nodig je uit in mijn kamp, zodat je kan bekomen van je reis en je me de reden van al die geheimdoenerij kan uitleggen. Doe je voor als een toevallige passant op doorreis, zo vermijd je lastige vragen van mijn onderdanen, in je eigen belang. Zolang je dicht bij mij blijft, heb je niets te vrezen.'

ZES DAGEN EERDER ...

HOOFDSTUK I

De list

2.

Na een spannende jachtpartij had Twinkelpoes zich nog voor het krieken van de dag neergevlid in het opgeschoten gras langs het holle weggetje, dat vanaf het Hulterveld westwaarts naar de dieper gelegen Waterval leidde. Dat vochtige bos dankte zijn naam aan zijn functie: het was een vergaarbekken voor de slootjes die vanaf de omliggende landerijen en weilanden afliepen. Het gold als een verboden gebied waar geen dier zich durfde te wagen. De zwerfkat had een rustig plekje uitgekozen op veilige afstand van de plaats waar het pad, dat nagenoeg volledig in onbruik was, opging in een woud van groen. Ze kende de doemverhalen van de avonturiers uit vervlogen tijden die het lef hadden deze onbekende uithoek te betreden. Deze vertelsels hadden zich mettertijd als zelfvoedende monsters in de koppen van de bewoners van de omliggende gebieden genesteld en hadden een mythe in het leven geroepen van plots toehappende, vleesetende reuzenplanten en van zwarte poelen waarin akelige creaturen loerden, erop belust argeloze prooien meedogenloos mee te sleuren in de dieperik.

Behaaglijk uitgestrekt op een zij likte ze haar lange, witte vacht. Ze was niet bang gestoord te worden door de bende van het naburige Hulterveld. Ook deze harde kerels schuwden angstvallig het gebied. Ze geuwde, dommelde

in en droomde langzaam weg, over muisjes en vrolijk kwetterende vogeltjes die ze geruisloos besloopt. Andere herinneringen trokken als een bonte stoet in haar kop voorbij, zoals de bezoeken die ze tijdens haar eindeloze zwerftochten bracht aan de lokale bewoners, met hun aangename en minder aangename trekjes, hun ruzies en hun geheimpjes. Die deelde men met haar omdat ze zo vol aandacht kon luisteren, precies die vragen stelde en die dingen zei waardoor men zich gevleid voelde en men bereid was de natuurlijke argwaan op te geven. Een glimlach speelde om haar mond. De droom leidde haar terug naar het sluippartijtje, de vogeltjes begonnen luider te roepen, zenuwachtiger. Ze stoven weg als sloegen ze op de vlucht.

'Ka-krreaa, ka-krreaa.' Haar ogen schoten open. Hoog in het mistige ochtendlicht cirkelde een kraai. Dat leek Dolle wel. Zijn drukdoenerij, die was ze wel gewoon, maar ditmaal klonk hij anders, opgefokter. Ze zag hoe de vogel als op een teken recht op de Waterval afstevende, waar hij samen met zijn gekras oploste in het dichte gebladerte.

Slechts even aarzelde ze. Haar nieuwsgierigheid won het van de angst die het onbekende bos haar inboezemde. Ze grinnikte. Ze kon het niet laten overal haar neus in te steken, ooit zou het haar zuur opbreken. Hoe dan ook, ze moest te weten komen wat de kraai overstuurd had gemaakt. Omzichtig begaf ze zich op weg door de dichte mistlierten. Op de hoge berm stonden de tarwehalmen in het spookachtige waas, hun kopjes naar beneden, als wilden ze hun droefenis betuigen om het lot dat haar wachtte voorbij de opdoemende nevelmuur.

Twinkelpoes aarzelde opnieuw, wierp een laatste blik op de wereld die ze op het punt stond achter zich te laten.

Dan tilde ze haar linker voorpoot op, duwde delicaat tegen de dampige wand en trok snel terug, zoals ze altijd deed als ze iets niet vertrouwde. Ze herhaalde dit, en nog eens en drong traag door het ondoorzichtige scherm.

Voor haar ontsloot zich een weelderige bodembegroeiing, in roerloze rust onder een wazigwitte sluier. Verbaasd begaf ze zich tussen de verscheidenheid van bladeren en stengels die haar vacht kietelden. Sierlijk overhangende boskortstelen stelden zich aan haar voor, het leek wel of ze haar welkom wilden heten in hun verstilde wereld. Het was moeilijk zich voor te stellen dat hier monsters zouden huizen. Geleidelijk woekerde de beplanting over in het dichte kreupelhout, Twinkelpoes moest al haar ervaring aanspreken om zich een weg te banen. De steeds ruigere omgeving wekte opnieuw haar oorspronkelijke achterdocht. Behoedzaam schuifelde ze voort, ze hield soms halt of snoof onderzoekend, het bleken slechts de gewone geluiden of geurtjes van het bos. Was haar zoektocht vergeefs? Niets viel op in dit schimmenrijk, van de kraai geen spoor.

Net toen ze besloot op haar stappen terug te keren, trok een knalrode, vormeloze vlek in de takken van een groepje zwarte elzen haar aandacht. Ze bleef staan, spiedde om zich heen en liep dan verder in de richting van het vreemde verschijnsel, waarvan de contouren zich steeds scherper aftekenden. Ze klom tussen het gebladerte omhoog. Ah, een doek, zonder een spatje vuil, hij moest hier pas terecht zijn gekomen. En wat een ravage van afgescheurde takken en bladeren, die kon niet aangericht zijn door het stuk stof alleen. Met een sprong stond ze weer op de begane grond. Ze kamde de omliggende struiken uit. Niets. Misschien

wist de kraai meer, was hij haar voor geweest. Er zat niets anders op dan de plek te verlaten. Haar onbevredigde nieuwsgierigheid overschaduwde het vooruitzicht zich weldra aan de opkomende zomerzon te kunnen laven.

3.

Op het achtererf rechtte Jan de haan de massieve nek, hoog op zijn mesthoop. Hij spitste de oren. Een geroezemoes verstoorde de diepe rust die met de nacht was neergedaald over de afgelegen boerderij in het uiterste zuiden van de Kuil. Met korte rukjes stak hij de vuurrode kop naar alle windstreken van zijn rijk. Het geluid kwam uit de richting van het overdekte hok dat diende als bergplaats voor houtblokken en allerlei gereedschap. Het krakkemikkige kot stond in de hoek helemaal links achteraan, geprangd tussen de kippenstal en de draadafsluiting die het achtererf scheidde van de appelboomgaard.

Jan klokte enkele keren kordaat de keel om tot stilte te manen. Alweer die Flinter. Enige tijd geleden had hij oogluikend toegestaan dat deze zonderling zijn intrek nam in het hok. Overdag had hij geen kind aan het scharminkel, dat ergens lag te slapen of wat rondkuierde tussen de andere bewoners. Hij zag er nogal onschadelijk uit met dat schriële lijf en dat zwaar gehavende vel, er moest hem ooit iets vreselijks overkomen zijn. 's Nachts echter bleek hij af en toe het gezelschap te ontvangen van een kraai en was hun samenzweerderig gesmoes niet van de lucht. Hij zou hem 's anderendaags eens flink de les spellen.

'Praat niet zo luid, Dolle,' siste Flinter, 'je weet toch hoe die protserige haan is, zodra het licht wordt zit ie me weer achter de veren om indruk te maken op zijn kippen.'

'Al goed', fluisterde de kraai. 'Luister, ik heb nieuws voor je dat je ongetwijfeld zal interesseren.' Dan zweeg hij terwijl hij parmantig enkele malen om zijn as draaide.

'Wat heb je te zeggen man, vertel op voor ik mijn geduld verlies', snerpte Flinter.

'Kalm,' beet Dolle terug, 'we zitten allebei in hetzelfde schuitje. Als je niet wil dat ik ons verbond rondbazuin mag je best wat dimmen. Jij hebt meer te verliezen dan ik. Als ik bij de haan een boekje opendoe over jouw zaakjes, vrees ik dat je dagen op dit erf geteld zijn. En je weet welk lot je beschoren is als je moet rondzwalken als een vogelvrije.'

Dat wist Flinter maar al te goed. Hij had zich veel narigheid op de hals gehaald in de wijde omgeving, menigeen had een appeltje met hem te schillen. Gelukkig had hij een onderkomen gevonden op dit afgelegen erf, waar hij bescherming en verademing vond. De haan, die geen incidenten duldde, vond hij een verwaande kwast maar hij hoedde zich ervoor hem tegen de veren in te strijken.

Flinter trok zich wat verder terug in een brede holte tussen twee grote blokken.

'Kom', gebaarde hij zijn kompaan.

Ze konden nu vrijer konkelfoezen. Het zwakke schijnsel van de lamp in de kippenstal, dat langs een spleet in de muur binnendrong, liet hun toe elkaars omtrekken vaag te onderscheiden. Flinter liet zich ruggelings onderuit zakken tegen een van de blokken, de voorpoten samen-

gevouwen in de nek, de ellebogen wijd naar buiten, de achterpoten gekruist. Met een korte, opwaartse beweging van de kin wees hij een worm aan die over de bodem kronkelde.

‘Dank je,’ sprak Dolle, ‘ik ben deze morgen in de Waterval geweest, ik ...’

‘De Waterval?’ onderbrak Flinter hem. ‘Dat troosteloze gebied waar niemand woont? Ook geen monsters trouwens, ik geloof niet in al die fabeltjes die de ronde doen. Wat had je daar te zoeken?’

‘Als je me nu eens zou laten uitspreken, ja?’ Dolle schudde driftig de veren. ‘Ik had mezelf een uitje gegund en mijn manschappen erop uitgestuurd om wat lekkers voor ’s avonds te scharrelen. Plots werd mijn aandacht getrokken door iets dat uit de lucht bleek te vallen, iets van een felrode kleur. Licht te raden dat mijn nieuwsgierigheid was gewekt. Terwijl ik koers zette in de richting van het onbekende voorwerp, zag ik het verdwijnen in de boomkruinen van de Waterval. Ik was dichtbij genoeg om de locatie ongeveer te kunnen inschatten, schoot naar beneden en vond al snel het ding, dat lelijk bleek te hebben huisgehouden in het gebladerte van enkele elzen. Het moet nogal een klap geweest zijn. Ik sprong van tak tot tak om zo dicht mogelijk te komen en zag iets wat mij een doek leek te zijn. Een schreeuw beneden op de grond deed mij opschrikken, ik ...’

‘Hoezo, een schreeuw?’ Flinter sprong recht en keek de kraai ongeduldig aan.

‘Het ging door merg en been. Vergeleken met dat gekerm klinkt het gekrijs van mijn eigen jongen wanneer ze hongerig naar mijn snavel happen, als het getsjilp van een verliefde nachtegaal. Het was als een laatste doodskreet die omhoog gestulpt wordt uit het middenrif van

een ekster die op het punt staat gekeeld te worden, als een ...'

'Ja ja, 't is goed, ik snap het. En toen? Heb je iets of iemand gezien?'

'Even stond ik verlamd, maar ik herpakte mij meteen, schraapte al mijn moed bij elkaar en wipte naar beneden. Tussen het mistige lover zag ik nog net een schim verdwijnen.'

'Een schim?'

'Ja, een schim. Vraag me geen verdere beschrijving, meer heb ik niet gezien, ik zag nauwelijks een poot voor ogen.'

Beiden zwegen. Flinter was opnieuw tegen het houtblok gaan leunen, ditmaal rechtop. Nadenkend keek hij voor zich uit, terwijl hij zich achter de oren krabde. Opnieuw vuurde hij een reeks vragen af. Of er nog iemand anders was, of iemand hem had gezien of misschien zelfs was gevolgd. Dolle wist het niet ... hij had een kat langs de weg zien slapen. Misschien had ze de opgewonden kraai wel gehoord die hij had uitgestoten bij het zien van het ding. Zo'n felle kleur bracht hem nu eenmaal in alle staten. Het was best mogelijk dat de kat hem richting Waterval had zien vliegen, maar het stuk doek had ze vast en zeker niet opgemerkt, daarvoor bevond ze zich te ver weg. In elk geval was ze verdwenen toen hij de Waterval verliet.

Flinter keek zwijgend voor zich uit en zette een stap tot bij de kraai. 'Goed dat je me hierover verslag bent komen uitbrengen. Ik zal er eens goed over nadenken. Je kunt gaan. Je doet niets in afwachting van nieuwe instructies die ik je zal geven. En vooral: bek dicht!'

'Zoals je wil', antwoordde de kraai. 'Oh, ja, ik vergeet het je nog te zeggen. Een van mijn makkers heeft je grootvader gezien, moest het je interesseren. Hij herkende hem aan de pluim. Meer weet ik niet.' Hij klikte met de snavel en verdween in de nacht.

Het gedrag van Flinter de volgende ochtend deed Jan besluiten voorlopig van de voorgenomen berisping af te zien. Tot zijn verbazing zag hij de kater met de kop naar de grond ijsberen langsheen de draadafsluiting. Af en toe hield hij abrupt halt, tuurde dan enkele minuten onbeweeglijk door de mazen voor zich uit om even plots zijn gang te hernemen. De ganse dag bleek Flinter dit vreemde ritueel nagenoeg onafgebroken aan te houden en hield hij zich nog meer afzijdig dan voorheen. Die nacht bleef het muisstil in het hok. Jan begon zich zorgen te maken. Ook al gaf hij niet om de kater, hij was de chef en dus verantwoordelijk voor het reilen en zeilen in zijn koninkrijk. Hij besloot stiekem een kijkje te gaan nemen. In het schijnsel van het binnenvallend licht zag hij de kater diep verscholen tussen de houtblokken liggen, of beter gezegd, liggen woelen. Het beest sloeg wild met de kop en schoof onrustig over een schamel bedje van oud stro en houtsnippers, duidelijk ten prooi aan een nachtmerrie. Een klagerig gewauwel ontsnapte uit zijn mond. Jan trippelde dichterbij maar kon niets opmaken uit het onsamenhangende gebrabbel.

In het opkomende licht vatte hij terug post op zijn troon. Zijn onverschilligheid week voor een vage oprisping

van medelijden. Ach wat, dacht hij, het zijn mijn zaken niet, zolang hij de orde niet verstoort is het allang goed. Opzichtig schudde hij het majestatische verenkleed, waarna hij met een schel gekraai het ochtendgewriemel van zijn onderdanen schouwde.